

TUSSENLAND

Wendy Wuyts

Tussenland

Roman

wood wide web stories

Copyright © 2025 Wendy Wuyts

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur.

Omslagontwerp: Wendy Wuyts

Foto auteur en woodwidewebstories avatar: Kazushi Furuta

Typografie: Wendy Wuyts

ISBN 9789465202860

www.woodwidewebstories.com

Instagram/tussenland_boek

Kom langzaam binnen...

Proloog.

Moerasvlees

Ingrediënten:

- een tyfoon
- een militaire boom van een vent
- vier arendseieren
- wilde ajuinen
- peper en zout
- vier hongerige vluchtelingen

Gereedschappen:

- een kogel
- een hakmes
- een rabarberblad

Laat de tyfoon razen in de bergen.

Laat de vier hongerige vluchtelingen de macht van wind en dood voelen.

Laat hun zien hoe stormen bomen kunnen onwortelen.

Meng het allemaal met het eiwit van vier arendseieren.

Klop het mengsel fijn.

Laat hun zien hoe ik alles verteer en fijnmaal in vlees.

Laat hun de wijsheid van het moeras aanschouwen.

Laat hun de keuken van de berg zien.

Laat hen gevonden worden door een militair.

Laat hen de man doden.

Laat honger en wraak en bloeddorst zegevieren.

Laat me door hen spreken.

Schep het vlees op een groot blad en breng het op smaak met waterpeper en andere smaken van het moeras. Als het mengsel iets te droog is: maak het smeùiger met meer eieren.

Voel aan het blad van de wilde ajuinenplant of het geen giftige is. Snipper de wilde ajuinen.

Haal de vette delen van de soldatendijen af en snij ze in grove stukjes. Zoals de dobbelsteentjes waarmee ze speelden in het kampbordeel.

Verwijder de huid.

Vind een groot blad, zoals dat van rabarber. Zorg ervoor dat het rabarber is en niet een giftige plant die op rabarber lijkt.

Zeef het bloed zodat het vrij is van stukjes.

Maak een kleurloze, plakkerige mix van koud bloed, vlees en ui.

Verwarm het bloed. Moerastemperatuur. Laat het het kookpunt niet bereiken.

Het moerasvlees is bijna klaar.

Sluit je ogen.

Ruik je het?

De geur van pure alchemie?

In de natuur wordt niets verspild.

Laat ons geen zondaars zijn.

Hoofdstuk 1.

Pas na de eerste lentestorm groeien de wortels weer

Francesca

Over de grijze stenen vlakte, tussen doornige struiken en alpenbloemen, krioelden tientallen kevers in het kadaver van een slang. De maan hing laag in de indigoblauwe hemel. De zon bestond alleen in het verlangen, weerkaatst in het water van de rijstvelden in de valleien. Duizendblad kroop traag langs de randen van het beetje sneeuw in de plooien van dit landschap.

Op een bergplateau stonden drie mensen en een heleboel kisten. De oranje kisten van hun werk waren al gesloten, maar niet de grijze kisten met de cameralenzen, borsteltjes en sprays. De twee mannen stonden gebogen, bijna als standbeelden, achter hun nauwkeurig opgestelde camera's en statieven, en zochten naar dat ene beeld dat ze op de talloze Instagramaccounts hadden gezien van andere amateurfotografen.

Enkele meters van hen stond de vrouw. Kaarsrecht en zonder statief of camera. In de overgang tussen dag en nacht zien de bergen er anders uit, voelen ze anders, dacht ze.

Haar collega's draaiden af en toe traag aan de lens, met zelfs nog meer zorg en nauwkeurigheid dan de meetinstrumenten die ze vandaag op de berg hadden gebruikt.

Een van de mannen riep zijn collega erbij voor een second opinion. Ze overlegden over welke lens beter was en bogen zich over hun beide grijze kistjes.

Hij was haar chauffeur. Zonder hem kon ze niet terug. Hij besliste over hoe lang ze op deze bergtop zouden zijn, maar ze vond het niet erg.

Francesca's collega

De wind stak op en een van de mannen voelde hem zijn wang strelen. Onbewust keek hij naar het noordwesten, naar de vreemde Belgische vrouw en de blauwe bergen. Haar lange donkerblonde haren wapperden in de wind. Hij moest aan treurwilgen denken, met hun lange hangende takken. Zijn *ojiisan* had hem vaak verteld dat geesten in wilgen wonen en de paraplu's van voorbijgangers stelen. De Belgische vrouw had ook iets griezeligs over zich. Ze was niet lelijk. Haar grote veelkleurige ogen trokken af en toe de aandacht van een Japanse collega, vooral die van lagere rang. Maar ze was ook niet het toonbeeld van schoonheid. Haar huid was gebruind, haar haren waren te warrig, haar schouders te breed. Ze had er ooit dikker uitgezien, maar de Japanse werkdruk, de groene thee en de *cantina*-maaltijden met de kleine bordjes hadden haar al wat meer Japans geboetseerd. Toch zou ze nooit een Japanse vrouw zijn. De wind werd iets wilder en haar haren dansten nog meer. Het licht van de maan werd sterker en bescheen haar.

Ze leek wel een schilderij van William Turner. Hij overwoog om de camera te draaien om haar te fotograferen, maar herinnerde zich toen dat hij en zijn collega op hun werkplek bleven plakken voor de maan en de oranje rijstvelden,

niet voor haar. Aan haar heup wiegde een cameratas en hij wist dat daar een goede camera zat, maar ze nam geen enkele foto.

Ze werkte al een jaar bij hen. Misschien langer. Ze was intelligent, wist dingen over de Japanse cultuur die zijn collega's en hij ooit alleen vaag op een schoolreisje hadden gehoord, maar begreep veel van de Japanse cultuur niet en ze kende nog steeds niet meer dan een paar Japanse woorden en zinnen. Gelukkig was zijn Engels goed genoeg. Daarom had het Grote Bedrijf hem aangenomen. Hij was geen ingenieur, maar hij kwam van een topuniversiteit en sprak Engels. De eerste jaren hadden hem wel gekneed tot een perfecte werknemer.

De Belgische vrouw stonk naar boter, maar ze wilde zich niet laten kneden. Ze was zo koppig als een dennenboom, niet de beste boom om tot bonsai te bedwingen. Ze was eerder geschikt als *kusamono* voor het Grote Bedrijf. Een mooi bijzetstuk, om de buitenwereld te tonen dat het Grote Bedrijf internationaal was. Een token.

Tijdens een lunchgesprek had hij over het plan van zijn collega en hem verteld. Dat ze na het veldwerk voor de nieuwe pijpleiding over de berg foto's zouden nemen. Ze had zichzelf uitgenodigd. Ze wist dat ze haar nooit zouden weigeren. Ze was al lang genoeg in Japan om dat te weten, maar ook nog niet zo lang dat ze niet meer kon doen alsof ze bepaalde normen en standaarden niet begreep.

Die Belgische kan soms ook gewiekst zijn, dacht de Japanner. Daarom mochten de baas en de oudere collega's haar niet.

De jonge vrouw stond nog altijd in haar eentje op het rotsblok en eventjes vroeg hij zich af of ze zich in de diepte zou storten. De lucht rondom haar was droevig.

Ze begreep wat het betekende als haar baas en oudere collega's haar begonnen te negeren. Toch werkte ze niet harder, boog ze niet harder, gaf ze niet meer aan het Grote Bedrijf.

Een eenzame rode vos huppelde over de vlakte en hield eventjes halt bij het lijk van de slang. De man knipperde met zijn ogen en vroeg zich af of hij de camera toch van de drievoet zou nemen. De foto was sowieso al verloren.

De Belgische vrouw wist blijkbaar niet dat ze werd benaderd door *kitsune*. De gedaanteveranderaar aarzelde eventjes, snuffelde aan een ander rotsblok, maar begreep dat de geur van het eten van haar rugzak kwam, een meter van haar, en sloop nog dichterbij haar toe. De jonge vrouw stond daar nog altijd, alsof ze een met de berg wilde worden. Ze leek met elke seconde gelukkiger, maar ook eenzamer. Mooier. Toen draaide ze haar hoofd om helemaal naar het westen te kijken. De vos hield halt. Toen hij begreep dat zij eigenlijk niet in de Japanse bergen was, voerde hij zijn gewiekste plan verder uit. Hij maakte zichzelf kleiner en gleed bijna over de grond, als een slang. Iets schitterde. De Japanner hield zijn adem in. De vos zoude al iets mee in zijn bek. Waarom was het dier dan zo gretig?

Enkele meters van de vrouw hield de vos halt en leek te wachten. Alsof de vrouw de vos haar naam hoorde zeggen, draaide ze zich geschrokken om. Ze viel bijna van het rotsblok, zo verbaasd was ze toen ze daar een vos zag, maar zodra ze begreep dat de vos geen wolf of iets anders kwaadaardigs was, nam ze weer haar kaarsrechte houding aan.

De vos en de vrouw keken elkaar aan. De vrouw hield haar adem in, haar hele houding veranderde. De blik van de vos veranderde haar. Alsof de vrouw zich herinnerde dat ze verloren verwanten waren. Als ze hun blikken van elkaar losmaakten, zou

de aarde openscheuren. Toen opende de vos zijn bek en de armband viel op de grond. Hij draaide zich om en liep weg. De jonge vrouw was even verbaasd als de Japanse eigenaar, maar ze ging uiteindelijk van haar sokkel af, hurkte neer bij de armband en raapte hem op, niet bang voor de ziektes die vossen konden meebrengen. De vos verdween steeds meer in het landschap en de Japanner vroeg zich af of het geen illusie was geweest. Het was allemaal zo snel gegaan. Een dagdroom. Met een waarschuwing voor hem.

Ze is een kuda-gitsune, dacht de Japanse ingenieur. Zijn maag had zich al drie keer in de knoop gedraaid. Hij kende de oude verhalen van het platteland. Hij wachtte tot de vos helemaal in de kleuren van het berglandschap was opgelost.

‘Mori-san-wa.’

Zijn collega keek wazig op van zijn camera, alsof hij zojuist honderd meter onder water had gezwommen.

‘Het spijt me enorm, maar ik ben soms zo vergeetachtig. Ik herinner me ineens dat ik nog boodschappen voor mijn vrouw moet doen.’

Zijn collega begreep het. Hij glimlachte, maar zijn mond krulde niet. ‘Ik zal de buitenlander mee terug nemen naar Nagoya.’

‘Dank je wel,’ zei de Japanse ingenieur en hij maakte een diepe buiging. Hij keek over zijn schouder en zag de jonge vrouw naar hem staren. Hij schonk haar een glimlach.

Zijn bazen hadden gelijk. Ze hoorde hier niet thuis.

Lars

Aan de andere kant van de wereld leek de zon in het zuiden te staan. Het was 11.26 uur. Een rode Volvo reed tussen de

meidoornhagen naar een hoger gelegen heuvel met enkele oude huizen. Lars was opgeroepen om naar een werf te gaan. De werken daar moesten gisteren worden stilgelegd, omdat een levering uit China te laat zou aankomen. Maar de burens hadden geklaagd over een vreemd geluid, dat misschien die nacht al ontstaan was. Alsof iemand op een van de metalen buizen op de werf aan het drummen was. Misschien bouwden enkele hangjongeren wel een feestje. Of erger, maakten ze een waterlek. Het was een klein Vlaams dorp. De burens waren oude mensen die niet zelf een kijkje durfden te gaan nemen, en ze kenden de baas van het rioleringsbedrijf. Die wist dat de werf op Lars' weg naar huis lag, en Lars was groot, gespierd en verstandig genoeg. Als deze jongeman in zijn eentje wilde rivieren in Frankrijk kon bedwingen, kon hij er ook wel achter komen wat er op die werf aan de hand was. Lars had de opdracht zonder aarzeling aanvaard. Hij moest zelfs zijn best doen om niet te enthousiast te lijken over het feit dat hij dat suffe kantoor eerder mocht verlaten.

De Volvo passeerde het kapelletje van Sint-Evermarus. Af en toe rustten wandelaars daar in de schaduw van de acht linden, maar nu was er niemand te bekennen. Hij sloeg een kasseiweg in en parkeerde zijn auto bij de grote dranghekken en waarschuwborden. Hij zette de motor af en keek of er geen andere auto was. Nee. Waarschijnlijk dus verveelde kinderen, dacht hij. Aan zijn achteruitkijkspiegel hingen souvenirs van enkele reizen, niet allemaal door hemzelf beleefd. Hij tikte tegen de kleurrijke Mexicaanse sleutelhanger van een skelet, dat zij hem gegeven had. Ze had hem ooit verteld dat het verwijst naar de Dag van de Doden. Er liep een rilling over zijn rug.

Hij stapte uit de auto. Was het de meidoorn of de open riolering die zo hevig stonk? Pas na enkele seconden hoorde hij

ook het vreemde tromgeroffel. Niet ritmisch genoeg om van een lek of iets dergelijks te komen. Iemand was aan het drummen. Hij hoorde geen mensenstemmen. Alleen vogels, het geruis van de wind. Zelfs in het huis van de burens, tientallen meters verderop, bespeurde hij geen enkel teken van leven. Hij pakte een stevige beukentak van de grond en ging op het geluid af. Meteen zag hij wat er gebeurd was. Hij bleef op veilige afstand staan, pakte zijn gsm, maakte een foto en uploadde die in zijn app om te weten te komen wat voor dier onder de gevallen rioleringsbuis geklemd zat. Hij krabde in zijn nek.

Een wasbeerhond?

Het dier leek erg te lijden, maar was sterk, koppig en pienter genoeg om lawaai te maken op de buizen. Hij had nog nooit zoiets gezien. Toen hun blikken elkaar kruisten, kreeg hij een brok in de keel. Hij dacht aan zijn hond, en voor hij het zelf goed en wel beseftte, legde hij de tak neer en tilde de buis op. Hij moest al zijn spieren aanspannen, maar het lukte hem, alsof meerdere krachten die buis samen met hem optilden. Het dier bleef liggen. Met lichte aarzeling stapte hij er zachtjes op af, de situatie opnieuw beoordelend, en toen hij er zeker van was dat het dier hem niet zou bijten, trok hij zijn jas uit, hurkte neer bij de hond, wikkelde hem erin en nam hem mee naar zijn auto.

Hij legde het dier op de stoel naast zich. Het bleef roerloos liggen. Het was waarschijnlijk afgelopen nacht op het afval van de werkers afgekomen.

Lars voelde zijn maag samentrekken toen hij de gesteriliseerde ruimtes van de dierenarts betrad. Alles was hier zo glad en koud. Hij moest denken aan de laatste keer dat hij hier kwam, met hun vroegere hond, maar ook aan de vele ziekenhuiskamers die hij de afgelopen maanden had gezien. De

dierenarts bestudeerde Lars uitgebreider dan de wasbeerhond zelf.

‘Jij bent toch de zoon van Paul Vandewalle?’ vroeg de dierenarts.

Zijn darmen raakten in de knoop. ‘Ja.’

‘Ja, ik dacht al dat ik je ergens van herkende. De laatste keer dat ik je zag, was je nog een snotaap. Een jaar of zeven, zeker? Toen was je nog vaak in de dierenzaak, hè?’

Lars knikte. Zijn keel was droog.

‘De scheiding van je ouders was een goed ding, voor allebei.’

Lars’ vingers tintelden.

‘Ik zie hem wekelijks. Soms vraag ik hem om raad. Hij begrijpt sommige dieren beter dan ik.’

Lars sloeg zijn ogen ten hemel.

‘Het is jammer dat hij mensen niet zo vertrouwt,’ zei de dierenarts. Hij richtte zich weer op de wasbeerhond en scheen met een lampje in zijn ogen.

‘Komt hij erbovenop, denk je?’ vroeg Lars.

‘Niet zeker,’ zei de dokter.

Lars voelde de benauwenis in zijn eigen borstkas.

Toen hij een halfuur later bij zijn moeder aankwam, kwam Lucky in de woonkamer op hem afgestormd, maar hij aarzelde zodra hij de geur van de wasbeerhond rook. ‘Lucky, het is niets. Kom maar,’ zei Lars terwijl hij met zijn armen naar de hond reikte.

Zijn moeder was vroeg thuis en riep hem naar de keuken. Ze was aardappelen aan het schillen. ‘Ga je straks naar je vader?’

Zijn borstspieren spanden zich.

‘Morgen pas. Maar ik ben straks om acht uur wel weg.’

‘Oké, dan schil ik ook wat voor jou.’

Lars mompelde ‘bedankt’ en ging terug naar de woonkamer. Hij merkte dat zijn moeder enkele kaarsen op de salontafel had gezet, naast de doosjes van de apotheker. Soms had zijn moeder een bui waarin ze ineens het huis wat gezelliger wilde maken. Of misschien brandde ze die kaarsen voor God – niet dat ze gelovig was, maar...

Toen hij ging zitten, vlijde Lucky zich neer bij zijn voeten. Hij pakte zijn gsm en zocht informatie op over de wasbeerhond. Oorspronkelijk kwam het dier uit Oost-Azië. Zijn borstkas voelde ineens weer benauwd aan. Hij sloot Wikipedia en opende WhatsApp om de foto van het beest naar zijn Tinderdate voor die avond te sturen. Ze was niet online.

Daarna opende hij de chat met Francesca. Ze zou die foto van de wasbeerhond wel interessant vinden. Hé, hij had nog niet gereageerd op haar laatste vraag! Ze had die al een week geleden gesteld.

Plots schoot Lucky overeind en rende naar het raam. Hij heeft waarschijnlijk een vogel gezien, dacht Lars. Toen hij op de tafel wilde kloppen om haar terug te lokken, brandde hij zich aan een van de kaarsen. Hij schoot overeind en ging naar de keuken om zijn vingers onder de stromende kraan te houden.

‘Wat is er?’ vroeg zijn moeder. Ze had niet opgekeken van haar aardappelen.

‘Niets,’ zei hij.

Toen hij weer op de bank ging zitten, wachtte Lucky hem op. Hij pakte zijn gsm en zag dat zijn Tinderdate op de gewenste dramatische manier op de foto had gereageerd. Geamuseerd grijnsde hij en aptte haar terug. Teleurgesteld ging Lucky liggen.

Francesca

Het Grote Bedrijf telde enkele gebouwen met daartussen mooie parkjes vol prachtig geknipte bomen en hagen. Francesca wandelde van haar gebouw naar het gebouw met de cafetaria en luisterde naar muziek. ‘Go Your Own Way’. Van Fleetwood Mac. Een van de weinige Engelstalige liedjes die haar grootvader graag beluisterde.

Een boomstronk trok haar aandacht. Ze duwde haar hoofdtelefoon naar haar nek. Een tuinman was enkele rottende herfstbladeren aan het bijeenharken. Hij negeerde haar, maar na een tiental minuten vroeg hij haar of ze oké was.

‘De boom was zeer oud, hij is tijdens een late zomerstorm uiteindelijk geveld. Niemand zag het aankomen. Behalve ik. Ik wist dat hij vanbinnen al hol was en vroeg of laat zou sneuvelen.’

Fran grimaste. ‘Je kon hem niet redden, langer laten leven?’

‘Nee, ik heb het geprobeerd, maar je kan protesteren en toch verliezen. Hij stierf wel sneller dan ik had verwacht. Ik had hem nog enkele maanden meer gegeven.’

Een traan blonk in haar ogen.

‘Een eik is taai,’ zei hij. ‘Hij is niet dood. Daarom laat ik de stronk niet weghalen. Kom volgend jaar maar eens terug. Ik heb nog hoop dat er in de volgende lente enkele nieuwe scheuten zullen verschijnen.’

Ze opende haar mond, maar sloot die weer en zocht op haar iPhone naar andere muziek.

In de cafetaria van het Grote Bedrijf zaten al heel wat mensen aan tafels voor acht personen. Het rook er naar zweet, perenparfum en vissaus. Nadat ze haar lunch had afgerekend,

ging Francesca naar de tafel waar de meesten van haar collega's zaten en merkte dat alle stoelen bezet waren. De twee collega's met wie ze gisteren na het werk nog foto's van de rijstvelden tijdens zonsondergang had genomen, praatten geanimeerd met elkaar in het Japans.

Ze ging naar de lange toonbank aan het grote raam, waar nog heel wat lege krukken waren. Door het venster zag ze het bedrijfsbos vol loofbomen, vergeven van de grote zwarte raven. Ze brak haar twee houten eetstokjes van elkaar en mompelde: *'Itadakimas.'*

Op haar dienblad stonden kleine bordjes met groenten en een grote kom rijst, vlees, ei en bonen. Na enkele happen nam ze haar smartphone erbij en scrolde door haar sociale media. Over troostmeisjes tijdens de Tweede Wereldoorlog. Pas op voor gevaarlijke horzels. Dokter Tielens had weer een foto met enkele weetjes over een of andere plant gepost. Over vingerhoedskruid. Ze glimlachte flauwtjes. Dokter Tielens benadrukte nog eens dat er geen giftige planten waren, maar alleen giftige dosissen. Toen zocht ze het profiel van Lars op. Niets bijzonders. Zoals altijd. De laatste foto was van enkele maanden geleden, van haar laatste bezoek aan België. Hij poseerde naast een boom op een uitkijkpunt aan de Ourthe, met zijn rug naar de camera. Ze had hem gedwongen om die foto te posten. Hij deelde nu niets meer. Ze scrolde en at verder.

Ze hoorde hem nog zeggen: 'Je gaat snel. Je praat al in de wij-vorm. Voor mij is het nog jij en ik.'

In Japan, hadden andere expats haar vaak verteld, heerste het wij-gevoel.

Een zwarte man ging op een van de lege stoelen naast haar zitten.

Terwijl haar collega's hun tafel afruimden dronk ze zo langzaam mogelijk van haar kop groene thee. De thee van de cafetaria was zo groen als de chemische stoffen in het laboratorium van het Grote Bedrijf. Een minuut later landde een raaf op de schouder van een collega en begon in zijn bovenarm te pikken. Nadat die hevig zijn lichaam schudde, vloog de vogel voldaan weg. Zijn collega's liepen op hem af. De raaf landde op een brede tak bij het raam van de cafetaria. Zijn bek was rood.

Lucky

Ik had opgemerkt dat Lars mijn naam niet meer zei zoals vroeger. Het gezicht van mijn jonge baas zag er ook anders uit. Het waren niet de enige veranderingen die ik in het huis had opgemerkt. De moeder was bleker. Ze staarde vaak voor zich uit en huilde als ze dacht dat ze alleen was. Ik wachtte in de schaduwen. Ook rook het huis sinds enkele maanden vreemd. Afgelopen weken was de jongeman elke avond weg. De moeder huilde dus meer.

Gisteravond kwam Lars terug en rook naar een vreemd dier. Hij gaf me aandacht, bleef zitten, maar dat werd hem te veel en hij vertrok.

Deze avond besloot hij met mij te wandelen. Hij had al weken niet meer tijd voor mij gemaakt.

Ik zat aan de riem en trok hem door de donkere straten. Ik kende de weg blindelings. Lars vroeg me om bij een zitbank te pauzeren. Er was niemand in de straat, vanuit zijn perspectief. Ik wist waar de kat spioneerde, waar de andere honden achter hun hekken en muren waakten, waar de vogels rustten. Lars liet me los en pakte zijn telefoon. Ik wist niet wat Lars met dat ding deed, maar dat ding was machtig. Het veranderde Lars. Veel

mensen zagen niet wat er in Lars omging, want hij was een meester in het verbergen van zijn emoties. Maar ik kende Lars, al jaren, en gebruikte niet alleen mijn ogen. Lars sprak tegen het ding. Hij was verdrietig.

Ook ik had Lars en de andere mensen veranderd, hun dingen geleerd, getoond, hen dingen laten beseffen.

We hadden samen zwerftochten gemaakt, avonturen gedeeld en elkaar nieuwe dingen getoond. Ik had Lars over geursporen geleerd nadat ik had beseft dat mensen niet afgeleid werden door geuren van rozen. Toen ik nog een puppy was, vroeg ik me af of mensen dat niet roken. Of erger. Was hun neus kapot? Later begreep ik dat mensdieren het leven anders roken. Lars had mij ook anders naar de wereld doen kijken. Hij ging immers vaak zitten. Als rusteloze puppy begreep ik het nut daarvan niet. Er was zoveel te verkennen. Nu wist ik dat het belangrijk was voor de mens om af en toe te stoppen, niet elk avontuur of spoor te volgen. Vooral Lars moest vaak zitten. Zelfs toen hij nog een kind was, was dat al zo. Daarna werd hij een gezonde jongeman. Maar sinds een jaar begon hij weer vaker te zitten.

Zo'n anderhalf jaar geleden had hij mij voorgesteld aan een jong vrouwmens. Ik hield niet van vreemdelingen, maar de jonge vrouw rook naar de jonge meester, meer zelfs, ik wist dat ze thuis betekende voor hem. Soms verwarden ze me. Toen ik bijvoorbeeld een keer uit de bosjes kwam gelopen en ze een meter van elkaar stonden, wist ik niet naar wie ik mijn tak moest brengen. Ze roken hetzelfde.

Ik blafte niet naar haar. Ze speelde vaak met mij.

Enkele dagen later hadden Lars en de jonge vrouw ruzie. Ik had de jonge vrouw daarna niet meer zo vaak gezien.

Plotseling sprong Lars op. Hij had zijn gsm opgeborgen en zijn handen waren tot vuisten gebald. ‘Blijf,’ mompelde hij tegen mij. Toen stapte hij weg, terwijl mijn oren zijn snelle voetstappen volgden. Verward keek ik hem achterna terwijl hij in de duisternis verdween. Mijn scherpe reukvermogen registreerde Lars’ geur die langzaam vervaagde. Ik wachtte en wachtte, maar Lars kwam niet terug.

Met een mengeling van bezorgdheid en vastberadenheid besloot ik terug te keren naar huis. Mijn snuit volgde de vertrouwde geurpaden die me leidden naar de voordeur. Eenmaal daar aangekomen, wachtte ik geduldig. Mijn oren waren alert op elk geluid dat zou wijzen op de terugkeer van Lars.

En toen, eindelijk, hoorde ik voetstappen naderen. Ik begon enthousiast met mijn staart te kwispelen toen Lars weer in mijn gezichtsveld verscheen. Hij hijgde en zijn stem klonk bezorgd terwijl hij zich naar mij boog. Ik sprong naar voren en toonde hem mijn vreugde door hem te likken.

Lars verontschuldigde zich herhaaldelijk met een stem die droop van de spijt. Ik begreep niet alle woorden die hij mompelde, maar ik voelde zijn liefde en opluchting en ik wist dat alles weer goed was.

Lars

‘Waarom heb je me dit nooit verteld toen we samen studeerden?’ had Fran droevig gevraagd.

‘Het is zo lang geleden,’ zei hij.

‘Maar dat is een kindertrauma. Het verklaart zoveel. Je moet me echt meer vertrouwen. Ik wil je echt zo goed mogelijk leren kennen.’

‘Ik praat er nooit met iemand over.’

Hij schudde de herinnering van zich af. Terwijl de laptop zich uitschakelde, stak Lars zijn broodtrommel en fles water in zijn rugzak. Toen keek hij naar zijn bureau. Stapels papieren belandden in de papiercontainer in het midden van het kantoor. Hij ging op zijn bureaustoel zitten en vond een oude postkaart, uit Mexico. Hij glimlachte eventjes, maar gooide hem toen ook in de papiercontainer. Hilde kwam naar zijn bureau. Zij was vaak degene die het kantoor afsloot. Ze hoefde op haar leeftijd niet meer haar kinderen van school te halen, en hoefde dat ook nog niet voor haar kleinkinderen te doen.

‘Sluit jij vandaag af?’

‘Ja, ik was er vandaag later. Moest nog langs het ziekenhuis.’ Hij greep een oud souvenir, grimaste, en gooide het in de prullenbak.

Hilde kruiste haar armen en hield haar gezicht schuin.
‘Mag ik je een persoonlijke vraag stellen?’

‘Doe maar.’

‘Waarom blijf je nog werken?’

Hij zuchtte en keek haar aan. Hilde zag er vandaag anders uit. Ze droeg rode lippenstift en een zijden blouse. Haar tepels waren stijf. Hij voelde het bloed stijgen. Snel klapte hij zijn laptop toe en stak die in zijn rugzak. ‘Ik zou gek worden als ik thuisbleef. Ik ben niet iemand die honderd boeken wil lezen of gitaar wil spelen. Of wat andere mensen dan ook zouden doen.’

Ze kwam een stap dichterbij.

‘Je moet niet alleen zijn,’ zei ze.

‘Weet ik. Ik heb dit weekend een Tinderdate.’

‘Ja, maar dat is anders. Dat is oppervlakkig. Ik zou het niet erg vinden om seks met je te hebben, naar je te luisteren, wat je ook nodig hebt. Ik kan ertegen. Ik ben ouder. Ik weet wat verlies is.’

Hij draaide zich helemaal naar Hilde toe. Ze had in de afgelopen jaren af en toe pikante grapjes gemaakt met insinuaties die hij zelfs begreep, maar ze was nooit zo direct geweest. Zijn hele lichaam voelde ineens warm aan. Hij was nu single. Hij zou hier toch niet lang meer werken. En Hilde was een sterke dame. Waarom niet?

‘Dit is geen liefdadigheid,’ zei Hilde. ‘En als je alleen maar een paar keer seks wil en ook nog met anderen wil slapen, is dat ook oké voor mij.’

Hij stond op van zijn stoel. Zijn moeder verwachtte hem toch pas over twee uur voor het eten.

Francesca

Het gebeurde weer. Op een van de drukste kruispunten van de Japanse stad, omgeven door grote billboards met reclame voor huidproducten en camera's, bevroor Francesca in het midden van het zebrapad. De brede autowegen waren als rivieren in deze volgepakte stad met weinig open ruimtes en verstikkende nauwe straatjes. Dit kruispunt bevond zich iets hoger, zodat ze ver naar beneden kon kijken. De zon verniste alles rondom haar. Het maakte haar gelukkig, voor enkele seconden. Ze herinnerde zich hoe dapper ze was, dat ze godverdomme aan de andere kant van de wereld durfde te wonen.

Toen herinnerde ze zich de verhalen die haar grootvader met haar deelde, de ingebeelde vrienden van haar kindertijd, de verhalen over ondeugende bosnimfen, verlegen beren en

sprekende robotten die ze begon te schrijven, maar nooit afmaakte.

Ze ging verder, weer de kleine steegjes in, waar ze de horizon niet meer kon zien.

Bij haar appartement maakte ze haar postvakje leeg. Het zat vol reclame, zoals altijd. Allemaal in het Japans. Alleen de reclame van een of ander gezondheidsinstituut was in het Engels. Ze kieperde het allemaal in de grote container. Als ze een gezondheidstest deed, zou ze dat wel in België doen. Die dingen in het Japans regelen vroeg te veel energie. Na een lange werkdag had ze vaak niet eens genoeg energie om een gezonde warme maaltijd te bereiden.

In haar appartement nam ze haar telefoon. Hij had iets gestuurd. Hij was bereikbaar. Haar lichaam explodeerde van de hormonen.

Haar energie stroomde als een rivier door haar lichaam en alles wat met haar verbonden was. Ze belde hem op. De rivier versnelde. Ze hield van zijn stem. Hij zei niet veel, maar elk woord was een rots in het water. Toen zei hij iets. Iets wat ze altijd gevreesd had.

De rivier tegen een grote dam. Dijken benauwden het water. Ze kon geen kant uit. De spanning kroop naar haar borstbeen. Alles bevroor. Ze vond een excuus om het gesprek te beëindigen. Met trillende handen hing ze op. Ze wilde het uitschreeuwen. Maar net zoals in haar nachtmerries kwam er niets uit haar mond. Ze zette haar hoofdtelefoon op. 'Crimson & Clover'. Van Tommy James & The Shondells. Niet de versie van Joan Jett & the Blackhearts. Ze keerde terug naar die eerste kus, op een bank met uitzicht op een golvend klaverveld in Limburg. Ze speelde het liedje een paar keer af.